

Příběh nejlepších kamarádek

Žily, byly dvě sestry..... Adélka a Terežka. Měly se rády ale občas spolu nedokázaly vyjít.

Měly rodiče Martinu a Matouše.

Jednoho dne šly do školy. Tam se potkaly se dvěma sestrami. Amálkou a Simonkou.

Ty měly rodiče, jmény Aleš a Míša.

Amálka si sedla s Adélkou do první lavice hned naproti paní učitelce. Simonka s Terežkou si sedly hned vedle nich. Zazvonilo a přišla paní učitelka. Jmenovala se Jarmila Fikarová.

Všichni si řekli své jména, kdy se narodili, co rádi dělají a zbytek dne si povídali.

Odpoledne po vyučování, šly děvčata spokojeně domů a povídaly rodičům co během dne zažily.

Jak dny ubíhaly děti uměly více a více znalostí a dovedností. Naučily se abecedu, počítat do dvaceti, plus a minus a víceméně, rovná se.

Už tu byl konec školního roku. Děti nosily paní učitelce kytičky, dárky jako poděkování za její péči.

Přišel za nimi i pan ředitel. Všem dětem rozdál vysvědčení. Všichni měli samé jedničky.

Během prázdnin jely holčičky na tábor. Cestovaly nejdříve autobusem, potom vlakem a pokračovaly cestu pěšky. Kufry jim vezl na tábor traktor. Na táboře byly celkem 5 dní.

Děti se měly na táboře rozřadit do skupin po čtyřech. Holčičky šly k vedoucímu Viktorovi a ten jim dal číslo chatky. To číslo bylo jedna. Holčičky se ubytovaly a šly na večeři.

Každý den bylo jiné dobrodružství a spoustu zábavy.

Předposlední den se děvčata sbalily a šly na stezku odvahy.

Dostaly mapu a vysílačku. Šly po své mapě dál rovně do temného lesa. Noc postupovala a děvčata se začaly bát temného lesa a tmy kolem nich. V lese slyšely různé zvuky, vodního potůčky, šumění listů stromů i nočních zvířat. Jedním z nich byl zvuk vlka, který začal na nedalekém kopci výt. Děvčata se držely za ruce a v tichosti poslouchal noční život lesa. V tichosti se ozval z vysílačky hlas Viktora, který chtěl zjistit jestli jsou všechny v pořádku. Děvčata zabloudila a nevěděla kudy, Viktor jim vysílačkou řekl, že mají počkat na místě a on je vyzvedne. Šel za nimi, prošel celou jejich cestu ale nikde děvčata neviděl. Vysílačkou jim řekl aby mu popsaly cestu. Děvčata se obávala, že je Viktor celou noc nenajde. Začaly si hlasitě povídat, svítit baterkami. Hlasy a jejich světélka jim pomohla, Viktor je úspěšně našel. Všichni se vrátili do tábora a po zbytek noci si povídali o všem co zažili. Po návratu domů byly děvčata plná všech zážitků především z noci v lese a celé dny povídaly rodičům vše co zažily.